

การวิเคราะห์ทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์สมัยใหม่และการ
เปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบัน*

ANALYSIS OF MODERN PUBLIC ADMINISTRATION THEORY AND
CURRENT SOCIAL CHANGES

ศุภชัย คล่องขยัน¹ และ สันญา เคนาภูมิ²

Supphachai Klongkhayan¹ and Sanya Kenaphoom²

¹บริษัท เดอะฮิลล์เขาค้อจำกัด

¹ The Hill Khao Kho Company Limited, Thailand

²คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

²Faculty of Political Science and Public Administration, Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand

Corresponding Author's Email: zumsa_17@hotmail.com

Received 7 October 2024; Revised 7 December 2024; Accepted 8 December 2024

บทคัดย่อ

การวิเคราะห์ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่ในบริบทของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบันถือเป็นสิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจว่าการกำกับดูแลสามารถปรับตัวให้เข้ากับความท้าทายระดับโลก เช่น การเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคม และความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมได้อย่างไร การวิเคราะห์นี้จะช่วยพัฒนานโยบายที่ยืดหยุ่นครอบคลุม และสร้างสรรค์มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้บริการประชากรที่หลากหลายได้ดีขึ้น ผลการศึกษาพบว่า การวิเคราะห์ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่เผยให้เห็นถึงการ

Citation:

* ศุภชัย คล่องขยัน และ สันญา เคนาภูมิ. (2567). การวิเคราะห์ทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์สมัยใหม่และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบัน. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม, 2(6), 36-55.

Supphachai Klongkhayan and Sanya Kenaphoom. (2024). Analysis of Modern Public Administration Theory and Current Social Changes. Journal of Interdisciplinary Social Development, 2(6), 36-55.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2024.19>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

เปลี่ยนแปลงจากรูปแบบลำดับชั้นแบบดั้งเดิมไปสู่แนวทางที่มีความยืดหยุ่น มีส่วนร่วม และร่วมมือกันมากขึ้น กรอบการทำงานเหล่านี้ช่วยแก้ไขปัญหาในระดับโลกและระดับท้องถิ่น เช่น โลกาภิวัตน์ การเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล และความไม่เท่าเทียมกันทางสังคม ทฤษฎีสมัยใหม่เน้นที่ความโปร่งใส การมีส่วนร่วมของประชาชน และความร่วมมือระหว่างภาคส่วน รัฐบาลต้องปรับตัวได้ ครอบคลุม และสร้างสรรค์เพื่อตอบสนองความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปของสังคม

คำสำคัญ: การวิเคราะห์, ทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์สมัยใหม่, การเปลี่ยนแปลงทางสังคม

Abstract

Analyzing modern public administration theory in light of current societal changes is critical for understanding how governance can respond to global challenges such as digital transformation, social inequality, and environmental sustainability. This analysis will aid in the development of more adaptable, inclusive, and innovative policies to better serve diverse populations. The study's findings reveal a shift away from traditional hierarchical models and toward more flexible, participatory, and collaborative approaches. These frameworks contribute to addressing global and local issues such as globalization, digital transformation, and social inequality. Modern theory emphasizes transparency, citizen participation, and cross-sector collaboration. To respond to society's changing needs, governments must be adaptable, inclusive, and creative.

Keywords: Analysis, Modern Public Administration Theory, Social Changes

บทนำ

ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดว่ารัฐบาลและสถาบันต่างๆ จะตอบสนองต่อความซับซ้อนของสังคมร่วมสมัยอย่างไร ซึ่งแตกต่างจากรูปแบบดั้งเดิมที่เน้นที่โครงสร้างระบบราชการแบบลำดับชั้นเป็นหลัก ทฤษฎีสมัยใหม่เน้นที่ความยืดหยุ่น ความร่วมมือ และความสามารถในการปรับตัว แนวทางเหล่านี้เหมาะสมกว่าสำหรับการแก้ไขความ

ท้าทายหลายมิติของการปกครองในปัจจุบัน เช่น โลกาภิวัตน์ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และพลวัตทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ดังที่ Denhardt และ Denhardt (2015) ชี้ให้เห็น ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่เน้นที่การบูรณาการพลเมืองเข้าสู่กระบวนการบริหารผ่านรูปแบบการมีส่วนร่วมที่ช่วยเพิ่มความรับผิดชอบและการตอบสนองของประชาธิปไตย การบริหารสาธารณะสมัยใหม่ทำให้รัฐบาลสามารถจัดการกับปัญหาที่ซับซ้อนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยพัฒนาจากกรอบงานบนลงล่างที่เข้มงวดยิ่งขึ้นไปสู่ระบบที่ครอบคลุมและกระจายอำนาจมากขึ้น

ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่เน้นย้ำถึงความสำคัญของความรับผิดชอบต่อสังคมและความโปร่งใสในการปกครอง ระบบราชการแบบดั้งเดิมมักขาดกลไกสำหรับการมีส่วนร่วมและการกำกับดูแลของพลเมือง ซึ่งส่งผลให้เกิดความรู้สึกไม่สอดคล้องกันระหว่างการดำเนินการของรัฐบาลกับความคาดหวังของสาธารณะ ทฤษฎีร่วมสมัย เช่น การบริหารจัดการสาธารณะรูปแบบใหม่ (NPM) และรูปแบบการบริหารจัดการร่วมกัน สนับสนุนให้รัฐบาลเปิดกว้างและตอบสนองมากขึ้น ซึ่งต้องรับผิดชอบต่อประชาชน (Osborne, 2010) ทฤษฎีเหล่านี้แนะนำการวัดผลการปฏิบัติงาน การริเริ่มข้อมูลเปิด และแพลตฟอร์มการมีส่วนร่วมของพลเมือง ซึ่งช่วยให้มั่นใจได้ว่าการดำเนินการของรัฐบาลสอดคล้องกับผลประโยชน์สาธารณะ เป็นผลให้การบริหารจัดการสาธารณะสมัยใหม่เพิ่มความไว้วางใจในสถาบันสาธารณะ และทำให้มั่นใจว่าประชาชนไม่เพียงแต่เป็นผู้รับบริการแบบเฉยๆ แต่ยังมีส่วนร่วมในการบริหารอีกด้วย

ความสำคัญสำคัญอีกประการหนึ่งของทฤษฎีการบริหารจัดการสาธารณะสมัยใหม่คือการเน้นที่การจัดการกับความเท่าเทียมทางสังคมและความครอบคลุมในการพัฒนานโยบายและการให้บริการ เมื่อความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมชัดเจนขึ้น ทฤษฎีการบริหารจัดการสาธารณะสมัยใหม่จึงเน้นย้ำถึงความจำเป็นในการออกแบบนโยบายที่ยุติธรรมและตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของประชากรที่ถูกละเลย ซึ่งสะท้อนให้เห็นในกรอบงาน เช่น บริการสาธารณะรูปแบบใหม่ ซึ่งสนับสนุนการบริหารจัดการที่ให้ความสำคัญกับผลประโยชน์สาธารณะและความยุติธรรมทางสังคมมากกว่าประสิทธิภาพเพียงอย่างเดียว (Denhardt & Denhardt, 2003) นอกจากนี้ ทฤษฎีสมัยใหม่ยังมอบเครื่องมือแก่รัฐบาลในการตอบสนองต่อความท้าทายระดับโลกที่เชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อน เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การขยายตัวของเมือง และการอพยพ ซึ่งต้องใช้แนวทางการปรับตัวและการทำงานร่วมกันระหว่างภาคส่วนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย (Ansell & Gash, 2008) ด้วยวิธีนี้ ทฤษฎีการ

บริหารสาธารณะสมัยใหม่จึงมีความจำเป็นต่อการสร้างระบบการปกครองที่ยืดหยุ่นและยุติธรรม ซึ่งสามารถรับมือกับความซับซ้อนของศตวรรษที่ 21 ได้

การวิเคราะห์ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่ในบริบทของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบันถือเป็นสิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจว่าโครงสร้างการบริหารสามารถปรับตัวให้เข้ากับความต้องการของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างไร ทฤษฎีการบริหารสาธารณะเป็นกรอบการทำงานที่รัฐบาลใช้ดำเนินการ และเมื่อสภาพทางสังคมเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากปัจจัยต่างๆ เช่น โลกาภิวัตน์ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และการเปลี่ยนแปลงทางประชากร ทฤษฎีเหล่านี้ก็ต้องมีการพัฒนาเช่นกัน แบบจำลองของระบบราชการแบบดั้งเดิมมักจะยืดหยุ่นเกินไปที่จะจัดการกับธรรมชาติที่เปลี่ยนแปลงและเชื่อมโยงกันของความท้าทายทางสังคมสมัยใหม่ได้ (Frederickson, Smith, Larimer, & Licari, 2018) นักวิชาการและผู้ปฏิบัติสามารถระบุวิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการทำให้การบริหารตอบสนอง ครอบคลุม และปรับตัวได้ดีขึ้นเมื่อเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยการวิเคราะห์ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่ เช่น การบริหารจัดการสาธารณะแบบใหม่ (NPM) หรือการบริหารจัดการร่วมกัน

ความสำคัญที่สำคัญประการหนึ่งของการวิเคราะห์ทฤษฎีการบริหารสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมคือความสามารถในการจัดการกับความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมที่เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากปัญหาต่างๆ เช่น ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ ความอยุติธรรมทางเชื้อชาติ และการเข้าถึงทรัพยากรที่ไม่เท่าเทียมกันมีมากขึ้น การบริหารสาธารณะจึงต้องปรับตัวเพื่อสร้างการบริหารที่ยุติธรรมมากขึ้น ทฤษฎีสมัยใหม่ เช่น รูปแบบบริการสาธารณะใหม่ เน้นบทบาทของรัฐบาลในการส่งเสริมความเท่าเทียมทางสังคมโดยเน้นที่ผลประโยชน์สาธารณะและการมีส่วนร่วมของประชาชน (Denhardt & Denhardt, 2015) การวิเคราะห์แนวทางสมัยใหม่เหล่านี้ช่วยให้มั่นใจได้ว่ารัฐบาลสามารถออกแบบนโยบายและบริการที่ครอบคลุมและตอบสนองต่อความต้องการที่หลากหลายของประชากร โดยเฉพาะกลุ่มที่ถูกละเลยซึ่งได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างไม่สมส่วน กระบวนการนี้ไม่เพียงแต่ปรับปรุงความไว้วางใจของสาธารณะเท่านั้น แต่ยังเสริมสร้างการบริหารแบบประชาธิปไตยด้วย โดยทำให้ยุติธรรมและเป็นตัวแทนมากขึ้น

ความสำคัญของการวิเคราะห์ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่โดยคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบันยังอยู่ที่ความสามารถในการเพิ่มความสามารถในการปรับตัวและความยืดหยุ่นของโครงสร้างการบริหารสาธารณะอีกด้วย ความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของ

นวัตกรรมทางเทคโนโลยี ความท้าทายด้านสิ่งแวดล้อม และวิกฤตการณ์ระดับโลก เช่น โรคระบาด ต้องใช้แนวทางการบริหารที่ยืดหยุ่นและมองการณ์ไกล ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่สนับสนุนการกำกับดูแลแบบร่วมมือกันผ่านเครือข่ายที่รวบรวมผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย รวมถึงองค์กรเอกชน ภาคประชาสังคม และภาคส่วนระหว่างประเทศ เพื่อรับมือกับความท้าทายที่ซับซ้อน (Ansell & Gash, 2008) การวิเคราะห์นี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้บริหารสาธารณะในการพัฒนานโยบายที่ไม่เพียงแต่มีประสิทธิภาพแต่ยังยั่งยืนเมื่อเผชิญกับอนาคตที่ไม่แน่นอน โดยการบูรณาการทฤษฎีสมัยใหม่กับความเข้าใจในพลวัตทางสังคมในปัจจุบัน การบริหารสาธารณะจะมีความยืดหยุ่นมากขึ้น ทำให้มั่นใจได้ว่าพร้อมที่จะรับมือกับความท้าทายระดับโลกที่เกิดขึ้น

วัตถุประสงค์การศึกษา

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์สมัยใหม่และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบัน

บทการวิเคราะห์ทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์สมัยใหม่และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบัน

เมื่อทำการวิเคราะห์ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่ในบริบทของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบัน จะพบปัญหาสำคัญหลายประการที่ส่งผลกระทบต่อวิวัฒนาการของแนวทางการบริหารจัดการ ดังนี้

1. โลกาภิวัตน์และธรรมาภิบาล: การขยายขอบเขตของการบริหารสาธารณะ (Globalization and Governance)

โลกาภิวัตน์ได้เปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของการบริหารสาธารณะอย่างมีนัยสำคัญ โดยผลักดันให้การบริหารสาธารณะดำเนินการเกินขอบเขตของพรมแดนประเทศ โดยทั่วไป การบริหารสาธารณะมุ่งเน้นที่ความกังวลในประเทศเป็นหลัก โดยตอบสนองต่อความต้องการและผลประโยชน์ของรัฐชาติเดียว อย่างไรก็ตาม โลกาภิวัตน์ได้นำมาซึ่งปัญหาที่ซับซ้อนและข้ามพรมแดน เช่น การค้าระหว่างประเทศ การย้ายถิ่นฐาน และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือและการประสานงานระหว่างประเทศต่างๆ สถาบันระหว่างประเทศและองค์กรนอกภาครัฐ (NGO) (Farazmand, 1999) การขยายขอบเขตความรับผิดชอบในการบริหารสาธารณะดังกล่าวทำให้การบริหารสาธารณะมีความซับซ้อนมากขึ้น เนื่องจากปัจจุบัน

ดำเนินการในโลกที่เป็นโลกาภิวัตน์ ซึ่งการตัดสินใจในประเทศใดประเทศหนึ่งอาจส่งผลกระทบในวงกว้างในที่อื่นได้ ลักษณะที่เชื่อมโยงกันของปัญหาระดับโลกทำให้การบริหารสาธารณะสมัยใหม่ต้องก้าวข้ามความกังวลเฉพาะที่เพื่อบูรณาการมุมมองระดับโลกที่กว้างขึ้นในการกำหนดนโยบาย

ความท้าทายในการจัดการปัญหาข้ามพรมแดน

ความท้าทายหลักประการหนึ่งที่เกิดจากโลกาภิวัตน์คือ ปัจจุบันรัฐบาลจำเป็นต้องจัดการปัญหาข้ามพรมแดน เช่น กฎระเบียบการค้าระหว่างประเทศ นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมข้ามชาติ และการเคลื่อนย้ายของผู้คนข้ามพรมแดน (Rosenau, 2003) ปัญหาเหล่านี้มักไม่ได้รับการแก้ไขภายในเขตอำนาจศาลของประเทศเดียว และต้องประสานงานความต้องการในระดับการปกครองหลายระดับ ไม่ว่าจะเป็นระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับโลก ตัวอย่างเช่น นโยบายการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศต้องมีข้อตกลงระหว่างประเทศ เช่น ข้อตกลงปารีส ซึ่งประเทศต่างๆ ร่วมมือกันเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในทำนองเดียวกัน วิกฤตด้านสุขภาพระดับโลก เช่น การระบาดของ COVID-19 จำเป็นต้องมีการตอบสนองระหว่างประเทศที่ประสานงานกัน การพึ่งพากันนี้เป็นความท้าทายต่อรูปแบบการบริหารสาธารณะแบบเดิม ซึ่งโดยทั่วไปมักมีศูนย์กลางอยู่ที่อำนาจอธิปไตยของรัฐชาติแต่ละรัฐ โลกาภิวัตน์ต้องการแนวทางการบริหารที่ปรับตัวได้และสร้างสรรค์มากขึ้น ซึ่งสามารถจัดการกับความไม่แน่นอนและความซับซ้อนของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและความท้าทายระดับโลกร่วมกันได้

การปรับการบริหารสาธารณะให้เข้ากับบริบทโลกาภิวัตน์

เพื่อจัดการกับความซับซ้อนที่เกิดจากโลกาภิวัตน์ การบริหารสาธารณะจะต้องนำแบบจำลองการบริหารที่ปรับตัวได้มาใช้ ซึ่งส่งเสริมความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศ หน่วยงานระดับภูมิภาค และกลุ่มภาคประชาสังคม แนวทางการบริหารราชการแบบบนลงล่างแบบดั้งเดิมมักไม่เพียงพอต่อการแก้ไขปัญหาโลกที่ข้ามพรมแดน (Keohane & Nye, 2000) ในทางกลับกัน รัฐบาลจำเป็นต้องใช้การบริหารแบบเครือข่าย ซึ่งเกี่ยวข้องกับแนวทางหลายผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยนำผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ ตั้งแต่บริษัทเอกชนไปจนถึงองค์กรพัฒนาเอกชน มาร่วมมือกันแก้ไขปัญหาโลกาภิวัตน์ ความร่วมมือดังกล่าวเห็นได้ชัดจากความพยายามในการต่อสู้กับอาชญากรรมข้ามชาติ เช่น การค้ามนุษย์และอาชญากรรมทางไซเบอร์ ซึ่งต้องมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างประสานงานกันข้ามพรมแดน โครงสร้างการบริหารสาธารณะระดับ

โลก เช่น สหประชาชาติหรือองค์การการค้าโลก มีบทบาทสำคัญในการอำนวยความสะดวกให้กับความร่วมมือเหล่านี้ แต่ผู้บริหารสาธารณะทุกระดับต้องมีความเชี่ยวชาญด้านการทูต การเจรจา และความร่วมมือข้ามภาคส่วน เพื่อนำทางภูมิทัศน์โลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Scholte, 2005)

ความต้องการนโยบายที่มุ่งเน้นระดับโลก

เนื่องจากโลกาภิวัตน์ยังคงมีอิทธิพลต่อการบริหารงาน ผู้บริหารสาธารณะจึงจำเป็นต้องพัฒนาและนำนโยบายที่มุ่งเน้นระดับโลกไปปฏิบัติ ซึ่งสามารถแก้ไขปัญหาคอขวดที่เชื่อมโยงกันของความท้าทายในปัจจุบันได้ นโยบายในประเทศไม่เพียงพออีกต่อไปเมื่ออยู่โดดเดี่ยว รัฐบาลต้องปรับกลยุทธ์ระดับชาติให้สอดคล้องกับบรรทัดฐานและกรอบการทำงานระหว่างประเทศเพื่อให้มีประสิทธิภาพ ตัวอย่างเช่น กฎหมายคุ้มครองสิ่งแวดล้อมต้องสอดคล้องกับเป้าหมายความยั่งยืนระดับโลก เช่น เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ (SDGs) นอกจากนี้ นโยบายการย้ายถิ่นฐานต้องสร้างสมดุลระหว่างผลประโยชน์ของประเทศกับพันธกรณีสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ การเปลี่ยนแปลงไปสู่การบริหารงานระดับโลกนี้ต้องการทักษะใหม่สำหรับผู้บริหารสาธารณะ ซึ่งรวมถึงความเข้าใจในกฎหมายระหว่างประเทศ เศรษฐศาสตร์ระดับโลก และการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (Peters & Pierre, 2016) การรวมการพิจารณาระดับโลกเข้ากับทฤษฎีและการปฏิบัติในการบริหารงานสาธารณะ จะทำให้รัฐบาลสามารถจัดการกับความซับซ้อนของโลกาภิวัตน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในขณะเดียวกันก็มั่นใจได้ว่านโยบายของตนตอบสนองต่อความต้องการทั้งในประเทศและต่างประเทศ

2. การเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลและรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์: การปรับเปลี่ยนรูปแบบการบริหารสาธารณะ (Digital Transformation and E-Government)

การเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานและการให้บริการของรัฐบาลโดยพื้นฐาน ส่งผลให้รัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์กลายมาเป็นองค์ประกอบสำคัญในการบริหารสาธารณะสมัยใหม่ รัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์หมายถึงการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพ ความสามารถในการเข้าถึง และการตอบสนองของบริการและกระบวนการของรัฐบาล (Heeks, 2006) ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการต่างๆ เช่น การยื่นภาษี สวัสดิการสังคม และระบบลงคะแนนเสียงทางออนไลน์ได้ผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัล ซึ่งช่วยลดความจำเป็นในการโต้ตอบทางกายภาพกับสำนักงานของรัฐบาล การเปลี่ยนแปลงนี้ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารสาธารณะโดยลดเอกสาร ลดขั้นตอนราชการ และเพิ่มความเร็วและความสะดวกในการให้บริการ นอกจากนี้ การเพิ่มขึ้นของการแปลงเป็นดิจิทัลยังทำให้รัฐบาล

สามารถสร้างการดำเนินงานที่โปร่งใสมากขึ้นโดยทำให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลได้ จึงส่งเสริมความรับผิดชอบและความไว้วางใจ

การขยายบริการและการมีส่วนร่วมของรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์

โครงการริเริ่มของรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ยังเปลี่ยนแปลงวิธีการที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการอีกด้วย แพลตฟอร์มการมีส่วนร่วมทางดิจิทัล เช่น การปรึกษาหารือออนไลน์ การยื่นคำร้องทางอิเล็กทรอนิกส์ และการประชุมทางไกลเสมือนจริง ช่วยให้ประชาชนมีส่วนร่วมโดยตรงกับกระบวนการตัดสินใจของรัฐบาล (Bekkers & Homburg, 2007) แพลตฟอร์มเหล่านี้ขยายการเข้าถึงการมีส่วนร่วมของพลเมือง ทำให้บุคคลต่างๆ สามารถแสดงความคิดเห็นและมีอิทธิพลต่อนโยบายได้โดยไม่คำนึงถึงข้อจำกัดทางภูมิศาสตร์หรือทางกายภาพ ยิ่งไปกว่านั้น ความคิดริเริ่มด้านข้อมูลเปิดยังส่งเสริมความโปร่งใสโดยอนุญาตให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลของรัฐบาล ซึ่งสนับสนุนการกำกับดูแลสาธารณะที่ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม ความก้าวหน้าเหล่านี้ต้องการให้รัฐบาลนำโครงสร้างพื้นฐานด้านไอทีที่ซับซ้อนมาใช้และจัดหาเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการกำกับดูแลดิจิทัลที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น รัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์จึงมีแนวโน้มที่ดีในการเพิ่มการมีส่วนร่วมในระบอบประชาธิปไตยและปรับปรุงบริการของรัฐบาล แต่ก็ก่อให้เกิดความท้าทายหลายประการด้วยเช่นกัน

ความท้าทายของรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์: ความปลอดภัยทางไซเบอร์และความเท่าเทียมทางดิจิทัล

ความท้าทายที่สำคัญประการหนึ่งที่เกิดจากการเพิ่มขึ้นของรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์คือ ปัญหาความปลอดภัยทางไซเบอร์ เมื่อบริการของรัฐบาลออนไลน์เพิ่มมากขึ้น ความเสี่ยงต่อการโจมตีทางไซเบอร์ การละเมิดข้อมูล และการเข้าถึงข้อมูลที่ละเอียดอ่อนโดยไม่ได้รับอนุญาตก็เพิ่มมากขึ้นเช่นกัน สถาบันสาธารณะเป็นเป้าหมายหลักของอาชญากรไซเบอร์ และการละเมิดความปลอดภัยใดๆ อาจบั่นทอนความไว้วางใจของประชาชนที่มีต่อระบบของรัฐบาลได้ (Dunleavy, Margetts, Bastow และ Tinkler, 2006) การรับรองมาตรการรักษาความปลอดภัยทางไซเบอร์ที่แข็งแกร่ง เช่น การเข้ารหัส ระบบการตรวจสอบความปลอดภัยที่ปลอดภัย และการตรวจสอบข้อมูลเป็นประจำ ถือเป็นสิ่งสำคัญในการปกป้องทั้งข้อมูลของรัฐบาลและความเป็นส่วนตัวของประชาชน นอกจากนี้ ความเท่าเทียมทางดิจิทัลยังเป็นปัญหาเรื้อรัง เนื่องจากประชาชนไม่ทุกคนสามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้อย่างเท่าเทียมกันหรือมีทักษะด้านความรู้ทางดิจิทัลที่จำเป็นในการใช้บริการออนไลน์อย่างมีประสิทธิภาพ ช่องว่างทาง

ดิจิทัลนี้ส่งผลกระทบต่อบุคคลที่มีรายได้น้อย ผู้สูงอายุ และประชากรในชนบทอย่างไม่สมส่วน ทำให้รัฐบาลจำเป็นต้องแก้ไขความแตกต่างเหล่านี้เพื่อให้แน่ใจว่าสามารถเข้าถึงบริการรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ได้อย่างครอบคลุม

ความจำเป็นของความสามารถใหม่ๆ ในหมู่เจ้าหน้าที่ของรัฐ

การเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลของการบริหารสาธารณะยังต้องการความสามารถใหม่ๆ ในหมู่เจ้าหน้าที่ของรัฐอีกด้วย เมื่อรัฐบาลนำเครื่องมือและกระบวนการดิจิทัลมาใช้ ผู้ดูแลระบบสาธารณะจะต้องพัฒนาทักษะในการจัดการไอที การวิเคราะห์ข้อมูล และความปลอดภัยทางไซเบอร์ เพื่อนำระบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้และดูแลรักษาอย่างมีประสิทธิภาพ (Mergel, Edelman และ Haug, 2019) นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่สาธารณะจำเป็นต้องเข้าใจถึงผลกระทบทางจริยธรรมและกฎหมายของการกำกับดูแลแบบดิจิทัล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวของข้อมูลและสิทธิของพลเมือง ในยุคดิจิทัลนี้ โปรแกรมการฝึกอบรมที่สร้างความรู้ด้านดิจิทัลและส่งเสริมการเรียนรู้ต่อเนื่องถือเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่สาธารณะมีความพร้อมในการจัดการกับความต้องการทางเทคนิคและองค์กรของรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ในขณะที่รัฐบาลยังคงนำการเปลี่ยนแปลงเป็นดิจิทัลมาใช้ การลงทุนในการสร้างขีดความสามารถของข้าราชการจึงเป็นกุญแจสำคัญในการนำกลยุทธ์รัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ไปใช้ในระยะเวลาอย่างประสบความสำเร็จ

3. การมีส่วนร่วมของพลเมืองและความรับผิดชอบต่อประชาธิปไตย: ความต้องการที่เพิ่มขึ้นสำหรับการรวมเอาทุกคนเข้าไว้ด้วยกัน (Citizen Participation and Democratic Accountability)

การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการบริหารสาธารณะยุคใหม่คือการเน้นย้ำถึงการมีส่วนร่วมของพลเมืองและความรับผิดชอบต่อประชาธิปไตยมากขึ้น เนื่องจากสังคมมีความซับซ้อนและหลากหลายมากขึ้น จึงมีความต้องการรูปแบบการบริหารที่มีส่วนร่วมและครอบคลุมมากขึ้น ซึ่งไปไกลกว่าแนวทางแบบราชการดั้งเดิมที่สั่งการจากบนลงล่างในการกำหนดนโยบาย (Fung, 2015) พลเมืองไม่เพียงพอใจกับการเป็นผู้รับบริการสาธารณะแบบเฉยๆ อีกต่อไป แต่กลับแสวงหาบทบาทที่กระตือรือร้นในการกำหนดนโยบายที่ส่งผลต่อชีวิตของพวกเขา ความต้องการนี้ขับเคลื่อนโดยการเคลื่อนไหวทางสังคมและองค์กรภาคประชาสังคมที่สนับสนุนความโปร่งใส ความเท่าเทียม และการตอบสนองที่มากขึ้นจากสถาบันของรัฐ เป็นผลให้ทฤษฎีการบริหารสาธารณะยุคใหม่มีวิวัฒนาการเพื่อให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของ

พลเมืองและการร่วมกันสร้างนโยบาย ซึ่งช่วยเพิ่มความชอบธรรมของการตัดสินใจของ
สาธารณะและเสริมสร้างการปกครองแบบประชาธิปไตย

บทบาทของการเคลื่อนไหวทางสังคมในการกำหนดรูปแบบการปกครองแบบมีส่วนร่วม

การเคลื่อนไหวทางสังคมมีบทบาทสำคัญในการผลักดันให้มีรูปแบบการปกครองแบบมี
ส่วนร่วมมากขึ้น การเคลื่อนไหวที่สนับสนุนความโปร่งใส เช่น Open Government
Partnership ได้เน้นย้ำถึงความจำเป็นที่รัฐบาลต้องรับผิดชอบและเปิดเผยต่อการตรวจสอบ
ของสาธารณชนมากขึ้น (Fox, 2015) การเคลื่อนไหวเหล่านี้มักเน้นย้ำถึงข้อจำกัดของ
โครงสร้างราชการแบบดั้งเดิม ซึ่งอาจซ้ำ คลุมเครือ และไม่เกี่ยวข้องกับความต้องการของ
ประชาชนที่ตนให้บริการ ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่ตระหนักถึงความสำคัญของการ
ให้ประชาชนมีเสียงในกระบวนการตัดสินใจผ่านกลไกการมีส่วนร่วม เช่น การปรึกษาหารือ
สาธารณะ การประชุมประชาชน และแพลตฟอร์มการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ การมีส่วน
ร่วมในรูปแบบเหล่านี้ช่วยให้ประชาชนมีความรับผิดชอบในระบอบประชาธิปไตยมากขึ้น โดย
ให้ประชาชนมีเครื่องมือในการมีอิทธิพลต่อนโยบาย ตรวจสอบการดำเนินการของรัฐบาล และ
ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลรับผิดชอบ

ความท้าทายในการบูรณาการการมีส่วนร่วมของพลเมืองในการกำหนดนโยบาย

แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงไปสู่การปกครองแบบมีส่วนร่วมจะมีแนวโน้มที่ดี แต่การบูรณา
การความคิดเห็นของพลเมืองในการกำหนดนโยบายก็นำมาซึ่งความท้าทายหลายประการ
โครงสร้างการบริหารราชการแบบบนลงล่างแบบดั้งเดิมมักจะต่อต้านการเปลี่ยนแปลง และ
สถาบันสาธารณะหลายแห่งอาจขาดความสามารถหรือความเต็มใจที่จะให้ประชาชนมีส่วนร่วม
ในกระบวนการตัดสินใจอย่างแท้จริง (Bovaird, 2007) ยิ่งไปกว่านั้น การมีส่วนร่วมอาจไม่เท่า
เทียมกัน โดยกลุ่มที่ถูกกลั่นแกล้งอาจเผชิญกับอุปสรรคในการมีส่วนร่วม เช่น การเข้าถึงข้อมูล
เทคโนโลยีดิจิทัล หรือทักษะที่จำเป็นในการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพได้จำกัด เพื่อแก้ไข
ปัญหาเหล่านี้ การปฏิรูปการบริหารราชการต้องมุ่งเน้นไปที่การสร้างกลไกการมีส่วนร่วมที่
ครอบคลุมและเข้าถึงได้ ซึ่งจะช่วยให้ประชาชนทุกคน โดยเฉพาะผู้ที่มาจากชุมชนที่ไม่ได้รับการ
เป็นตัวแทนเพียงพอ มีสิทธิ์มีเสียงในกระบวนการบริหาร ซึ่งต้องคิดใหม่ว่ารัฐบาลสื่อสารกับ
ประชาชนอย่างไร และพัฒนากลยุทธ์ใหม่ๆ สำหรับการมีส่วนร่วมที่ก้าวข้ามการมีส่วนร่วมใน
เชิงสัญลักษณ์หรือพิธีการ

การปฏิรูปการบริหารราชการเพื่อการบริหารราชการแบบครอบคลุม

เพื่อตอบสนองความต้องการที่เพิ่มขึ้นสำหรับการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม ระบบการบริหารราชการต้องผ่านการปฏิรูปครั้งสำคัญเพื่อรองรับการมีส่วนร่วมของพลเมืองในรูปแบบที่มีความหมาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำรูปแบบใหม่ของการปกครองแบบร่วมมือกันมาใช้ โดยที่เจ้าหน้าที่ของรัฐทำงานโดยตรงกับประชาชน องค์กรภาคประชาสังคม และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ เพื่อร่วมกันสร้างนโยบายและบริการสาธารณะ (Ansell & Gash, 2008) นอกจากนี้ การปฏิรูปเหล่านี้ควรให้ความสำคัญกับความโปร่งใส โดยให้แน่ใจว่าประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการดำเนินการของรัฐบาลและกระบวนการตัดสินใจ ในท้ายที่สุด การบูรณาการการมีส่วนร่วมของพลเมืองเข้ากับการบริหารสาธารณะจะช่วยเพิ่มความรับผิดชอบต่อประชาธิปไตย โดยให้แน่ใจว่าการดำเนินการของรัฐบาลสอดคล้องกับความต้องการและความคาดหวังของประชาชนมากขึ้น เมื่อประชาชนมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการปกครอง พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะไว้วางใจสถาบันของรัฐมากขึ้น ส่งผลให้ประชาธิปไตยมีความแข็งแกร่ง ตอบสนองได้ดีกว่า และมีความรับผิดชอบมากขึ้น

4. ความเท่าเทียมทางสังคมและการรวมกลุ่ม: การแก้ไขความไม่เท่าเทียมที่เพิ่มมากขึ้น (Social Equity and Inclusion)

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ความไม่เท่าเทียมทางสังคมมีความเด่นชัดมากขึ้นทั้งภายในและระหว่างประเทศ ความแตกต่างเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของรายได้ การเข้าถึงการศึกษา การดูแลสุขภาพ หรือการเป็นตัวแทนทางการเมือง ทำให้เกิดความต้องการนโยบายสาธารณะที่แก้ไขปัญหาความเท่าเทียมและการรวมกลุ่มมากขึ้น เพื่อตอบสนอง ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่ได้เปลี่ยนไปสู่การรับรู้ถึงความจำเป็นสำคัญในการให้ความสำคัญกับการรวมกลุ่มในการบริหาร การเปลี่ยนแปลงนี้สะท้อนให้เห็นถึงความเข้าใจว่าบริการสาธารณะและนโยบายต้องตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของประชาชนทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่ถูกละเลยและเปราะบางซึ่งถูกกีดกันออกจากระบบการกำหนดนโยบายมาโดยตลอด (Frederickson, 2010) โดยการบูรณาการความเท่าเทียมทางสังคมเป็นหลักการหลัก การบริหารสาธารณะสามารถทำงานเพื่อปิดช่องว่างระหว่างกลุ่มเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน และส่งเสริมสังคมที่ยุติธรรมมากขึ้นได้

เน้นที่ความยุติธรรมทางสังคมและการให้บริการที่เท่าเทียมกัน

การบริหารสาธารณะสมัยใหม่เน้นย้ำว่าการแก้ไขความยุติธรรมทางสังคมเป็นกุญแจสำคัญในการรับรองการให้บริการที่เท่าเทียมกัน ความเสมอภาคทางสังคมในการบริหารสาธารณะหมายถึงการกระจายทรัพยากร โอกาส และบริการอย่างยุติธรรม เป็นธรรม และเป็นกลางในสังคม (Gooden, 2015) ในทางปฏิบัติ หมายความว่าผู้บริหารสาธารณะต้องดำเนินการเชิงรุกเพื่อให้แน่ใจว่ากลุ่มที่ถูกกลั่นแกล้ง เช่น ชนกลุ่มน้อย คนพิการ และประชากรที่ด้อยโอกาสทางเศรษฐกิจ สามารถเข้าถึงบริการและโอกาสของรัฐได้อย่างเท่าเทียมกัน การบรรลุความเสมอภาคทางสังคมไม่เพียงแต่ต้องปฏิรูปการออกแบบนโยบายเท่านั้น แต่ยังต้องดำเนินการตามบริการสาธารณะเพื่อให้แน่ใจว่ากลุ่มเหล่านี้จะไม่ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง โดยการเน้นที่ความเสมอภาค ผู้บริหารสาธารณะสามารถช่วยลดอุปสรรคทางโครงสร้างและปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุดได้

การลดความเหลื่อมล้ำผ่านนโยบายสาธารณะที่ครอบคลุม

เพื่อลดความเหลื่อมล้ำอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้บริหารสาธารณะต้องออกแบบและดำเนินการตามนโยบายที่ครอบคลุมซึ่งสะท้อนถึงความต้องการที่หลากหลายของประชากร ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้แนวทางที่ครอบคลุมมากขึ้นในการกำหนดนโยบาย โดยที่ผู้บริหารพิจารณาว่ารูปแบบต่างๆ ของความเสียเปรียบ เช่น เชื้อชาติ เพศ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม และความพิการ มีปฏิสัมพันธ์และทวีคูณกันอย่างไร (Schlosberg, 2004) นโยบายสาธารณะที่หยั่งรากลึกในความครอบคลุมนั้น ยอมรับความท้าทายเฉพาะตัวที่กลุ่มที่ถูกกลั่นแกล้งเผชิญ และทำงานเพื่อปรับระดับสนามแข่งขัน ตัวอย่างเช่น โปรแกรมสวัสดิการสังคมที่กำหนดเป้าหมายนโยบายการปฏิบัติเชิงบวก และการเข้าถึงการดูแลสุขภาพที่ราคาไม่แพง ล้วนเป็นความคิดริเริ่มที่มุ่งลดความไม่เท่าเทียมกันในการเข้าถึงบริการที่จำเป็น นโยบายดังกล่าวมีความสำคัญในการส่งเสริมความเท่าเทียมกันของโอกาสและการทำให้แน่ใจว่าทุกคนไม่ว่าจะมีภูมิหลังอย่างไรก็มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จ

บทบาทของผู้บริหารสาธารณะในการส่งเสริมความเท่าเทียมทางสังคม

ผู้บริหารสาธารณะมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความเท่าเทียมทางสังคมและการรวมกลุ่มโดยเป็นสะพานเชื่อมระหว่างการพัฒนาและการนำนโยบายไปปฏิบัติ พวกเขาต้องรับผิดชอบในการทำให้แน่ใจว่านโยบายที่ครอบคลุมนั้นไม่ใช่แค่แนวคิดทางทฤษฎีเท่านั้น แต่จะต้องนำไปปฏิบัติจริงอย่างจริงจัง สิ่งนี้ต้องการความมุ่งมั่นในการตัดสินใจที่ขับเคลื่อนโดย

ความเท่าเทียม โดยผู้บริหารจะต้องประเมินอย่างต่อเนื่องว่าการกระทำของตนนั้นเป็นประโยชน์ต่อทุกภาคส่วนของสังคมหรือทำให้ความไม่เท่าเทียมกันเพิ่มมากขึ้นหรือไม่ (Svara & Brunet, 2005) ผู้บริหารสาธารณะจะต้องมีส่วนร่วมในการเข้าถึงชุมชน โดยทำงานอย่างใกล้ชิดกับชุมชนที่ถูกกล่เลยเพื่อทำความเข้าใจความต้องการของพวกเขาและร่วมกันสร้างแนวทางแก้ไข การสนับสนุนความยุติธรรมทางสังคมและการให้บริการที่เท่าเทียมกันทำให้การบริหารสาธารณะสามารถเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการลดความไม่เท่าเทียมกันและส่งเสริมสังคมที่เปิดกว้างและเหนียวแน่นยิ่งขึ้น

5. ความยั่งยืนและการกำกับดูแลสิ่งแวดล้อม: ประเด็นสำคัญในการบริหารสาธารณะ (Sustainability and Environmental Governance)

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมกลายเป็นปัญหาสำคัญในการบริหารสาธารณะยุคใหม่ ซึ่งส่งผลต่อวิธีที่รัฐบาลจัดการทรัพยากร ดำเนินนโยบาย และร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ในขณะที่ชุมชนโลกเผชิญกับอุณหภูมิที่สูงขึ้น เหตุการณ์สภาพอากาศสุดขั้ว และการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ รัฐบาลอยู่ภายใต้แรงกดดันที่เพิ่มมากขึ้นในการนำนโยบายที่แก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมเหล่านี้มาใช้ (Meadowcroft, 2009) ปัจจุบัน คาดว่าการบริหารสาธารณะจะต้องบูรณาการความยั่งยืนเข้ากับหน้าที่หลัก เพื่อให้แน่ใจว่านโยบายไม่เพียงตอบสนองต่อความกังวลเฉพาะหน้าเท่านั้น แต่ยังมุ่งเน้นไปที่การดูแลสิ่งแวดล้อมในระยะยาวด้วย การเปลี่ยนแปลงในการบริหารนี้สะท้อนให้เห็นถึงการยอมรับว่าการพัฒนาอย่างยั่งยืนมีความจำเป็นเพื่อให้แน่ใจว่าคนรุ่นต่อไปจะมีสุขภาพแข็งแรงและเจริญรุ่งเรือง ขณะเดียวกันก็ตอบสนองความต้องการทางเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันด้วย

บทบาทของรัฐบาลในการรับมือกับสภาพอากาศและพลังงานสะอาด

การบริหารสาธารณะมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความสามารถในการรับมือกับสภาพอากาศและส่งเสริมการเปลี่ยนผ่านไปสู่พลังงานสะอาด ความสามารถในการปรับตัวต่อสภาพอากาศหมายถึงความสามารถของชุมชนและระบบนิเวศในการต้านทานและปรับตัวต่อผลกระทบเชิงลบของการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ ในขณะที่ความคิดริเริ่มด้านพลังงานสะอาดมุ่งเน้นไปที่การลดการพึ่งพาเชื้อเพลิงฟอสซิลและเพิ่มการใช้แหล่งพลังงานหมุนเวียน (Baker, 2016) รัฐบาลต้องพัฒนานโยบายที่ให้ความสำคัญกับเป้าหมายเหล่านี้ รวมถึงกลยุทธ์สำหรับการเตรียมพร้อมรับภัยพิบัติ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และประสิทธิภาพด้านพลังงาน นอกจากนี้ ผู้บริหารสาธารณะต้องมีส่วนร่วมในความร่วมมือข้ามภาคส่วนกับธุรกิจ องค์กรที่ไม่ใช่ภาครัฐ (NGO) และหน่วยงานระหว่างประเทศเพื่อนำนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมที่ครอบคลุม

ไปปฏิบัติ การกำกับดูแลสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพต้องให้ผู้บริหารสาธารณะมีความกระตือรือร้นในการนำนโยบายที่สร้างสมดุลระหว่างการปกป้องสิ่งแวดล้อมกับการพิจารณาทางเศรษฐกิจและสังคมมาใช้ เพื่อให้แน่ใจว่ามีความคืบหน้าเกิดขึ้นโดยไม่กระทบต่อความยั่งยืนในอนาคต

การบูรณาการความยั่งยืนเข้ากับทฤษฎีและการปฏิบัติของฝ่ายบริหารสาธารณะ

ความสำคัญที่เพิ่มมากขึ้นของความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมต้องการให้ผู้บริหารสาธารณะบูรณาการความยั่งยืนเข้ากับทุกแง่มุมของการบริหารสาธารณะ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำหลักการของการพัฒนาอย่างยั่งยืน เช่น การปกป้องทรัพยากรธรรมชาติ การลดรอยเท้าคาร์บอน และการส่งเสริมการกระจายทรัพยากรอย่างเท่าเทียมกัน มาใช้ในกระบวนการตัดสินใจ (Lafferty & Meadowcroft, 2000) ทฤษฎีการบริหารสาธารณะต้องพัฒนาเพื่อรับมือกับปัญหาสิ่งแวดล้อมเหล่านี้โดยก้าวข้ามแนวทางระยะสั้นที่ขับเคลื่อนด้วยวิกฤต และนำกลยุทธ์การวางแผนและการจัดการระยะยาวมาใช้ การเปลี่ยนแปลงนี้ต้องการให้รัฐบาลคาดการณ์ความท้าทายด้านสิ่งแวดล้อมในอนาคตและสร้างนโยบายที่มีความยืดหยุ่นและปรับตัวได้ซึ่งสามารถจัดการกับความต้องการด้านสภาพอากาศและทรัพยากรที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ ผู้บริหารสาธารณะยังต้องให้ความสำคัญกับความยุติธรรมด้านสิ่งแวดล้อมเป็นอันดับแรก เพื่อให้แน่ใจว่าชุมชนที่เปราะบางซึ่งได้รับผลกระทบจากการเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมอย่างไม่สมส่วนจะได้รับการสนับสนุนและการปกป้องที่พวกเขาต้องการ

ความร่วมมือระหว่างภาคส่วนและการวางแผนระยะยาว

ความท้าทายหลักประการหนึ่งในการบูรณาการความยั่งยืนเข้ากับการบริหารสาธารณะคือความจำเป็นในการทำงานร่วมกันระหว่างภาคส่วนและการวางแผนระยะยาว ปัญหาสิ่งแวดล้อมมักเกิดขึ้นข้ามหลายภาคส่วนและข้ามพรมแดน ทำให้รัฐบาลจำเป็นต้องทำงานควบคู่กับอุตสาหกรรมเอกชน ภาคประชาสังคม และองค์กรระหว่างประเทศ (Börzel & Risse, 2010) การกำกับดูแลสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยความร่วมมือ ตลอดจนความสามารถในการประสานนโยบายในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ ผู้บริหารสาธารณะต้องส่งเสริมความร่วมมือที่ใช้จุดแข็งและทรัพยากรของภาคส่วนต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ซับซ้อน เช่น การปรับตัวต่อสภาพอากาศ การพัฒนาพลังงานหมุนเวียน และการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ นอกจากนี้ การวางแผนระยะยาวยังมีความจำเป็นเพื่อให้แน่ใจว่านโยบายมีความยั่งยืนและยืดหยุ่นเมื่อเผชิญกับความไม่แน่นอนด้านสิ่งแวดล้อมใน

อนาคต หากขาดความร่วมมือและกลยุทธ์ที่มองการณ์ไกลเหล่านี้ การบริหารสาธารณะอาจเสี่ยงต่อการไม่สามารถจัดการกับความท้าทายด้านสิ่งแวดล้อมที่เร่งด่วนที่โลกกำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบันได้

6. ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน (Public-Private Partnerships: PPP) และการกำกับดูแลแบบร่วมมือกัน: การพึ่งพาความร่วมมือที่เพิ่มมากขึ้น (Public-Private Partnerships (PPP) and Collaborative Governance)

ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน (Public-Private Partnerships: PPP) ได้กลายเป็นกลไกที่พบเห็นได้ทั่วไปมากขึ้นในการให้บริการสาธารณะในบริบทของการบริหารจัดการสมัยใหม่ รัฐบาลเผชิญกับแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นในการให้บริการที่มีคุณภาพสูงในขณะที่ต้องรับมือกับข้อจำกัดด้านงบประมาณ ซึ่งส่งผลให้มีการร่วมมือกับหน่วยงานภาคเอกชนมากขึ้น ความร่วมมือเหล่านี้ใช้ประโยชน์จากความเชี่ยวชาญ ประสิทธิภาพ และทรัพยากรของภาคเอกชนในการตอบสนองความต้องการของสาธารณะ เช่น การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การดูแลสุขภาพ และการศึกษา (Hodge & Greve, 2007) แนวโน้มของ PPP แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงจากการครอบงำของภาคส่วนสาธารณะแบบเดิม โดยเน้นถึงบทบาทของบริษัทเอกชน องค์กรไม่แสวงหากำไร และภาคประชาสังคมในการให้บริการสาธารณะ โดยการร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภาคเอกชน รัฐบาลสามารถใช้ประโยชน์จากศักยภาพใหม่ๆ ซึ่งอาจบรรลุผลสำเร็จในการแก้ปัญหาที่สร้างสรรค์และคุ้มค่ามากขึ้น

ความสำคัญของการกำกับดูแลแบบร่วมมือกัน

การกำกับดูแลแบบร่วมมือกันขยายแนวคิดของ PPP ให้ครอบคลุมถึงความร่วมมือในหลายภาคส่วน โดยที่ผู้บริหารสาธารณะทำงานอย่างใกล้ชิดกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลากหลายกลุ่ม รวมถึงองค์กรไม่แสวงหากำไรและองค์กรภาคประชาสังคม (Ansell & Gash, 2008) รูปแบบนี้สนับสนุนความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาสาธารณะ ตั้งแต่การดูแลสุขภาพและการศึกษา ไปจนถึงโครงสร้างพื้นฐานและความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม การกำกับดูแลแบบร่วมมือกันสะท้อนถึงแนวทางการกำกับดูแลแบบเครือข่ายมากขึ้น โดยที่รัฐบาลไม่ใช่ผู้จัดหาสินค้าสาธารณะเพียงผู้เดียว แต่เป็นผู้ประสานงานทรัพยากรและผู้มีส่วนร่วม รูปแบบนี้มีความสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนและครอบคลุมหลายภาคส่วนที่ภาครัฐไม่สามารถจัดการได้เพียงฝ่ายเดียว โดยการดึงผู้มีส่วนร่วมที่หลากหลายเข้ามามีส่วนร่วม รัฐบาลสามารถรวบรวมทรัพยากรและความรู้ ส่งผลให้มีแนวทางแก้ไขที่ครอบคลุมและปรับเปลี่ยนได้มากขึ้น

ความท้าทายของความรับผิดชอบและความโปร่งใส

แม้ว่า PPP และการกำกับดูแลแบบร่วมมือกันจะมีประโยชน์ แต่รูปแบบเหล่านี้ก็ยังสร้างความกังวลอย่างมากเกี่ยวกับความรับผิดชอบและความโปร่งใส เมื่อรัฐบาลร่วมมือกับบริษัทเอกชน มักจะเกิดความคลุมเครือระหว่างความรับผิดชอบของสาธารณะและของเอกชน ซึ่งอาจทำให้ยากที่จะรับรองว่าผลประโยชน์สาธารณะได้รับการจัดลำดับความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจด้านผลกำไร (Greve & Hodge, 2010) การขาดความโปร่งใสในการเจรจาสัญญาหรือข้อตกลงการให้บริการอาจนำไปสู่ความไม่ไว้วางใจของสาธารณะ นอกจากนี้ PPP บางครั้งอาจส่งผลให้การควบคุมของสาธารณะที่มีต่อบริการที่จำเป็นลดลง โดยเฉพาะในภาคส่วนต่างๆ เช่น การดูแลสุขภาพ น้ำ และการขนส่ง ซึ่งการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนอาจนำไปสู่การขึ้นราคาหรือการเข้าถึงที่ไม่เท่าเทียม ดังนั้น ผู้บริหารสาธารณะต้องแน่ใจว่าความร่วมมือเหล่านี้มีโครงสร้างพร้อมกลไกความรับผิดชอบที่ชัดเจนและกรอบการกำกับดูแลที่ให้ความสำคัญกับผลประโยชน์สาธารณะและรักษาการกำกับดูแล

การสร้างสมดุลระหว่างความร่วมมือกับการควบคุมของสาธารณะ

เพื่อรับมือกับความท้าทายเหล่านี้ รัฐบาลต้องสร้างสมดุลระหว่างการได้รับประโยชน์จากความเชี่ยวชาญและประสิทธิภาพของภาคเอกชน ในขณะที่รักษาการควบคุมของสาธารณะและความโปร่งใสที่มีต่อบริการที่จำเป็น ซึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดตั้งกรอบกฎหมายและระบบการกำกับดูแลที่แข็งแกร่งที่ควบคุม PPP และข้อตกลงการบริหารจัดการร่วมกัน กรอบงานดังกล่าวควรมีกลไกสำหรับการกำกับดูแลของสาธารณะ การเข้าถึงข้อมูลอย่างเปิดเผย และบทบาทและความรับผิดชอบที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนสำหรับพันธมิตรที่เกี่ยวข้องแต่ละราย (Klijn & Teisman, 2003) นอกจากนี้ ผู้บริหารสาธารณะต้องแน่ใจว่าการกำกับดูแลแบบร่วมมือกันนั้นครอบคลุมทุกฝ่าย โดยให้ภาคประชาสังคมและชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ เพื่อให้แน่ใจว่าความต้องการของสาธารณะได้รับการตอบสนองอย่างเท่าเทียมกัน รัฐบาลสามารถใช้ประโยชน์จาก PPP และการบริหารจัดการแบบร่วมมือกันได้ในขณะที่ปกป้องผลประโยชน์สาธารณะ โดยการส่งเสริมความร่วมมือที่โปร่งใส รับผิดชอบ และครอบคลุม

สรุป

การวิเคราะห์ทฤษฎีการบริหารสาธารณะสมัยใหม่ในบริบทของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในปัจจุบันเน้นย้ำถึงวิวัฒนาการแบบไดนามิกของแนวทางการบริหารสาธารณะ

การบริหารสาธารณะกำลังเปลี่ยนแปลงจากรูปแบบลำดับชั้นแบบดั้งเดิมไปสู่กรอบการทำงานที่มีความยืดหยุ่น มีส่วนร่วม และร่วมมือกันมากขึ้น ซึ่งตอบสนองต่อความท้าทายในระดับโลกและระดับท้องถิ่น เช่น โลกาภิวัตน์ การเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล ความไม่เท่าเทียมทางสังคม และความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม ทฤษฎีสมัยใหม่ เช่น การบริหารสาธารณะแบบร่วมมือกัน บริการสาธารณะรูปแบบใหม่ และการสร้างสรรค์ร่วมกัน เน้นย้ำถึงความสำคัญของความโปร่งใส การมีส่วนร่วมของประชาชน และความร่วมมือระหว่างภาคส่วน การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงความต้องการที่เพิ่มมากขึ้นของรัฐบาลในการปรับตัว ครอบคลุม และสร้างสรรค์ เพื่อให้แน่ใจว่านโยบายและบริการต่างๆ สอดคล้องกับความต้องการที่หลากหลายของสังคมในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

ข้อเสนอแนะ

1. การพัฒนาแบบจำลองการบริหารสาธารณะแบบยืดหยุ่นและปรับตัวมาใช้: รัฐบาลควรเดินทางไปสู่โครงสร้างการบริหารสาธารณะแบบร่วมมือกันและปรับตัวมากขึ้น ซึ่งสามารถตอบสนองต่อปัญหาที่ซับซ้อนและข้ามพรมแดน เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การย้ายถิ่นฐาน และการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล

2. ส่งเสริมความครอบคลุมและความเท่าเทียมทางสังคม: การปฏิรูปการบริหารสาธารณะควรเน้นที่การลดความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมโดยการออกแบบนโยบายที่ตอบสนองความต้องการของกลุ่มที่ถูกละเลย การกำกับดูแลแบบครอบคลุมต้องเป็นศูนย์กลางในการบรรลุการส่งมอบบริการที่เท่าเทียมกัน

3. เสริมสร้างการมีส่วนร่วมและความรับผิดชอบของพลเมือง: รัฐบาลควรปรับปรุงกลไกสำหรับการมีส่วนร่วมของพลเมือง เพื่อให้แน่ใจว่าความคิดเห็นของสาธารณะถูกบูรณาการอย่างมีประสิทธิภาพในการกำหนดนโยบาย การเสริมสร้างความโปร่งใสและมาตรการความรับผิดชอบเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความไว้วางใจของสาธารณะ

4. ลงทุนในการเสริมสร้างศักยภาพและเทคโนโลยี: ผู้บริหารสาธารณะควรได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับความสามารถด้านดิจิทัลใหม่ๆ และกลยุทธ์การกำกับดูแลที่ผสมผสานเทคโนโลยีสมัยใหม่ การลงทุนในรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์และแพลตฟอร์มดิจิทัลสามารถอำนวยความสะดวกในการส่งมอบบริการและการมีส่วนร่วมของพลเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5. เพิ่มความร่วมมือข้ามภาคส่วน: รัฐบาลควรส่งเสริมความร่วมมือที่แข็งแกร่งยิ่งขึ้นกับองค์กรเอกชน องค์กรไม่แสวงหากำไร และสังคมพลเมือง เพื่อใช้ประโยชน์จากความเชี่ยวชาญ และทรัพยากรที่หลากหลาย กรอบกฎหมายและข้อบังคับต้องให้แน่ใจว่าความร่วมมือเหล่านี้มีความรับผิดชอบและโปร่งใส

เอกสารอ้างอิง

- Ansell, C., & Gash, A. (2008). Collaborative governance in theory and practice. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 18(4), 543-571.
- Ansell, C., & Gash, A. (2008). Collaborative governance in theory and practice. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 18(4), 543-571.
- Ansell, C., & Gash, A. (2008). Collaborative governance in theory and practice. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 18(4), 543-571.
- Ansell, C., & Gash, A. (2008). Collaborative governance in theory and practice. *Journal of Public Administration Research and Theory*, 18(4), 543-571.
- Baker, S. (2016). *Sustainable development*. Routledge.
- Bekkers, V., & Homburg, V. (2007). The myths of e-government: Looking beyond the assumptions of a new and better government. *The Information Society*, 23(5), 373-382.
- Börzel, T. A., & Risse, T. (2010). Governance without a state: Can it work? *Regulation & Governance*, 4(2), 113-134.
- Bovaird, T. (2007). Beyond engagement and participation: User and community co-production of public services. *Public Administration Review*, 67(5), 846-860.
- Denhardt, J. V., & Denhardt, R. B. (2003). The new public service: Serving, not steering. M.E. Sharpe.
- Denhardt, J. V., & Denhardt, R. B. (2015). The new public service revisited. *Public Administration Review*, 75(5), 664-672.

- Denhardt, J. V., & Denhardt, R. B. (2015). The new public service revisited. *Public Administration Review*, 75(5), 664-672.
- Dunleavy, P., Margetts, H., Bastow, S., & Tinkler, J. (2006). *Digital era governance: IT corporations, the state, and e-government*. Oxford University Press.
- Farazmand, A. (1999). Globalization and public administration. *Public Administration Review*, 59(6), 509-522.
- Fox, J. (2015). Social accountability: What does the evidence really say? *World Development*, 72, 346-361.
- Frederickson, H. G. (2010). *Social equity and public administration: Origins, developments, and applications*. M.E. Sharpe.
- Frederickson, H. G., Smith, K. B., Larimer, C. W., & Licari, M. J. (2018). *The public administration theory primer*. Westview Press.
- Fung, A. (2015). Putting the public back into governance: The challenges of citizen participation and its future. *Public Administration Review*, 75(4), 513-522.
- Gooden, S. T. (2015). Social equity in public administration: The need for fire. *Public Administration Review*, 75(5), 577-586.
- Greve, C., & Hodge, G. (2010). Public-private partnerships: Governance scheme or language game? *Australian Journal of Public Administration*, 69(S1), S8-S22.
- Heeks, R. (2006). *Implementing and managing eGovernment: An international text*. SAGE Publications.
- Hodge, G. A., & Greve, C. (2007). Public-private partnerships: An international performance review. *Public Administration Review*, 67(3), 545-558.
- Keohane, R. O., & Nye, J. S. (2000). Introduction: Governance in a globalizing world. In J. S. Nye & J. D. Donahue (Eds.), *Governance in a globalizing world* (pp. 1-44). Brookings Institution Press.

- Klijn, E. H., & Teisman, G. R. (2003). Institutional and strategic barriers to public-private partnership: An analysis of Dutch cases. *Public Money and Management*, 23(3), 137-146.
- Lafferty, W. M., & Meadowcroft, J. (2000). *Implementing sustainable development: Strategies and initiatives in high consumption societies*. Oxford University Press.
- Meadowcroft, J. (2009). Climate change governance. *World Politics*, 61(1), 160-164.
- Mergel, I., Edelmann, N., & Haug, N. (2019). Defining digital public administration and putting it to use. *International Journal of Public Administration*, 42(7), 617-627.
- Osborne, S. P. (2010). *The new public governance? Emerging perspectives on the theory and practice of public governance*. Routledge.
- Peters, B. G., & Pierre, J. (2016). Globalization and governance. In *The SAGE handbook of globalization* (pp. 487-501). SAGE Publications.
- Rosenau, J. N. (2003). *Distant proximities: Dynamics beyond globalization*. Princeton University Press.
- Schlosberg, D. (2004). Reconceiving environmental justice: Global movements and political theories. *Environmental Politics*, 13(3), 517-540.
- Scholte, J. A. (2005). *Globalization: A critical introduction*. Palgrave Macmillan.
- Svara, J. H., & Brunet, J. R. (2005). Social equity is a pillar of public administration. *PA Times*, 28(4), 1-5.